

[Korsgaard.]

misk, er det umuligt at have nogen Mening om. Det ærede Medlem Hr. Krag har allerede oplyst — jeg havde ellers noteret det op —, at da Børsskatten under den sidste store Krig var paa sit højeste, gav den 31 Mill. Kr. Det er ganske betegnende, at i 1917—18 var den opført med 9 Mill. Kr., men Provenuet blev 13 Mill. Kr.; i 1918—19 kommer der mere Sving i Spekulationen; da var den beregnet til 25 Mill. Kr., hvoraf de 5 Mill. Kr. var paa Tillægsbevillingsloven, men den gav 31 Mill. Kr. I 1919—20 var den beregnet til 20 Mill. Kr., men den gav kun 13 Mill. Kr., og i 1920—21 gaar den ned til 3,7 Mill. Kr. og derefter til de forholdsvis smaa Tal, som vi har haft siden.

Hvad den nu vil give, er det altsaa umuligt at vide noget om. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke vil komme til at dreje sig om Hundredtusinder, jeg tror, det vil komme til at dreje sig om væsentlig mere. Om det saa bliver 5 eller 10 Mill. Kr. om Aaret, skal jeg lade være usagt, men jeg tror nok, at det bliver et ret stort Beløb. Saaledes er nu engang den menneskelige Natur, og det kan være beklageligt, men jeg venter ikke at kunne lave om paa den menneskelige Natur ved at staa her og være Moralist, og andre skulde betænke nærmere, om det ikke er spildt Ulejlighed.

Hvad selve Udformningen angaar, er der ingen Tvivl. Det drejer sig for det første om en tre Gange saa høj Børsskat under visse Omstændigheder som den, vi paa noget Tidspunkt har haft. Jeg skal ikke indvende noget mod Størrelsen, men jeg vil antage, at Arbejdet bliver meget besværligt for dem, der skal føre Regnskabet og hitte Rede i, hvilken Del der skal afregnes efter den lavere Takst og hvilken efter den højere. Men det vil vel sagtens medføre, at Bankerne skal have mere for deres Ulejlighed, og det er der maaske ikke noget at sige til, thi Spekulanterne betaler det med Glæde i Forventning om, at det kommer igen i den anden Ende — i den sidste Ende tror jeg i hvert Fald ikke det gør det.

Se, i Forbindelse med dette Lovforslag har den højtærede Finansminister fremsat visse Tanker, og dem forstaar jeg i og for sig ikke rigtig. Den højtærede Minister vil have, at hvis man har et Papir, der stiger stærkt i Løbet af den Tid, Krigen varer, og det sælges, skal Fortjenesten, uden Hensyn til hvad man vilde have gjort under almindelige Forhold, betragtes som Indkomst. Nu spurgte i denne Forbindelse det ærede Medlem Hr. Krag, om det ogsaa skal gælde Obligationer. Jeg tror nu ærligt talt ikke,

der paa Obligationer vil blive nogen Fortjeneste, saa at det har nogen videre praktisk Interesse; men Bestemmelsen skulde altsaa i hvert Fald gælde Aktier. Ja, hvis man vil betragte dette Lovforslag som et Skattelovsforslag, saa synes jeg nu, der er ikke ubetænkelige Sider derved, og hvis man tager Fortjenesten som Indkomst, naar Papiret gaar op i Kurs, saa mener jeg da ud fra almindelige Skatteteorier, at man maa hævde, at saa maa der ogsaa skattemæssigt gives Tilladelse til at foretage Fra-drag i Skatteindkomsten, naar Kursen gaar ned, for ellers er der skattemæssigt ikke rigtig Sammenhæng i det.

Der kan næppe være Tvivl om, at visse Ting gaar stærkt op paa Grund af Krigen, men der kan vel heller ikke være Tvivl om, at der er visse Ting, som gaar meget stærkt ned paa Grund af Krigen, saa jeg maa synes, at vil man det ene, bør man ogsaa gøre det andet. I øvrigt skulde vel Meningen med dette være, at man vil tage Indtægts-skat af de muligvis store Fortjenester, der kan være paa et Anlægspapir. Men saa maa Meningen, naar det skal foretages i Moralens Navn — og det skal det jo —, ogsaa være den, at saa vil man forhindre Salg eller i hvert Fald opfordre til ikke at sælge Anlægspapirer. Mon der nu egentlig er nogen sund Sans i det? Saa vil det altsaa sige, at hvis den paagældende Bestemmelse faar Virkning for disse Papirer, vil den medføre, at Papirerne kommer frem i endnu mindre Grad og da højst sandsynligt i Spekulationens Hede ryger endnu højere op, end de ellers vilde. Om der heri skulde være nogen særlig Statsinteresse, kan jeg egentlig ikke finde ud af. Men, som sagt, hvis man tager Fortjenesten, maa man efter min Mening ogsaa tage Tabet. I denne Forbindelse maa man heller ikke glemme, at ogsaa skattemæssigt er Staten Spilleren, der sidder med det sikre Kort paa Haanden, for naar Papirerne ryger op i urimelige Højder — og det saa vi jo under den sidste Krig i den sidste Tid — og saa til Gengæld falder fra 1000 pCt. Kursværdi helt ned til Pari eller deromkring, hvem er det saa, der skattemæssig set i begge Tilfælde sidder med det sikre Kort paa Haanden? Det er Staten. Staten tager ganske rolig Skatten; uden Hensyn til, om det paagældende Papir er jobbet op til en urimelig Højde, beregnes ligegodt Formueskatten efter den Højde, hvortil det er jobbet op. Ogsaa her sidder Staten som den sikre Spiller, som den, der i hvert Tilfælde faar Gevinsten. Ogsaa ud fra dette Synspunkt synes i hvert Fald jeg, at der ikke er alt for megen Grund til